

reiſe Beſtyldning herfor imod Ministeriet, ſaa har det efter min Opfattelse ogſaa Forpligtelsen til at bevise dette, at bevise dette paa rette Sted, og at tiltale Ministeriet for Mangel paa grundlovmæssig Embedsforrelse, og vil man gjøre det, er det overflødig at kaste Beſtyldningen ind under en anden Form. Og vil man af en eller anden Grund ikke benytte den Folkethinget ved Grundlovens § 14 givne Bemyndigelse til at reiſe Anklage for den kompetente Domstol, og der bevise den fremsatte Beſtyldnings Rigtighed, ſaa har man efter min Overbeviſning Forpligtelsen til at tie, Forpligtelsen til ikke at fremsætte Beſtyldning heri Thi, mine Herrer, ellers udsætter man sig for at blive betragtet ſom den, der ikke har Tillid til ſine egne Argumenters Holdbarhed... (Afbrudt). . . Ja, mine Herrer, jeg udtaler min Mening. Det ærede Medlem fra Middelfart kan vente med at udtale ſin Mening, til han ſaar Ordet (Monrad: Jeg siger ikke et Ord!) So, det ærede Medlem afbruder mig (Monrad: Nei!) Ja, ſaa er det det ærede Medlem ved Siden af, hvorfor jeg beder undſkyld, at mine Bemærkninger rettedes feilt, men ſaa ere de nu rettede til det andet ærede Medlem. Ja, mine Herrer, det man udsætter sig for, er enten at blive betragtet ſom den, der ikke har den nødvendige Tillid til egne Argumenters Holdbarhed, eller ſom den, der kun tør reiſe Beſtyldning, hvor man er dødt af Anſvarsfrihed. Jeg ſtal nu ikke vende tilbage til et Gemne, der oftere har været behandlet i diſſe Dage her i Folkethinget, nemlig de ſaakaldte Begrunder af, hvorfor Folkethinget ikke har troet at burde gaa til Rigsretten. Diſſe have ofte været fremsatte og lige ſaa ofte været modſagte. Jeg tror hverken, at det, der kan ſiges pro, eller det, der kan ſiges contra, vinder ſynderligt ved at gjentages. Jeg ſtal derfor ikke komme ind paa det, men jeg udtaler ſom min fuldeſte Overbeviſning, at jeg beklager, at ærede Medlemmer ikke ville ſtaa ind paa den Veie at gaa til Rigsretten. Jeg beklager det af den Grund, at det er min fuldeſte Overbeviſning, at hvad Reſultatet end maatte blive, ſaa ville vi ved en Rigsretsdom faae en Afſlutning paa den nuværende Strid og et Udgangspunkt, ſom kunde føre ud af det nuværende Uføre. Men, mine Herrer, det, ſom de nu foreslaa, er i Stedet for en Rigsretsdom at udtale en Folkethingsdom (B. Holm: En Folkedom!) Det er en Folkethingsdom, en Folkedom kan jeg ikke antage, det vilde være latterligt, om De vilde forudſætte dette. Det tror jeg ikke. Jeg tror derimod, at ærede Medlemmer i Stedet for en Rigsretsdom udtale en Folkethingsdom, og det er efter

min Opfattelse en fuldstændig Tilſidesættelse af Grundlovens § 2 med Beſtemmelsen om, at den dømmende Magt er hos Domstolene; det er at sætte dette Thing, ſom har Anklagemagten, i Rigsrettens Dommerſæde, og det er klart, at det er Noget, ſom vi fra vor Side maa proteſtere imod paa det Beſtemteſte. Jeg ſtal ikke gaa ind paa Detaillerne (Stemmer: Na jo!) Ja, det kan jo ærede Medlemmer overlade til mig ſelv, om jeg vil gjøre det eller ikke. Jeg ſtal ikke gaa ind paa Detaillerne, jeg ſtal ikke heller drøfte Berettigelsen eller Ikke-Berettigelsen, Nødvendigheden eller Ikke-Nødvendigheden af den kongelige Reſolution af 26de ds., thi der vil jo nok blive Leilighed til andre Gange at vende tilbage til den, og der er ſaa meget mere Grund til at vente med at tale derom, ſom jeg intet Mere kjender til den end Thinget og ethvert Medlem kjende til de ſaa Vinier, der ſtaa i Ministerialtidenden for denne Aarſgang Side 6. Den Skrivelse, den ærede Ordſfører for Forſlagsſtillerne (Holſtein) oplæste i dette Øieblik, var mig ligeſom viſtnok Thingets øvrige Medlemmer fuldstændig ukjendt. Naar den ærede Ordſfører imidlertid af, hvad han oplæste, uddrog den Slutning, at den allerhøieſte Reſolution var uunderſkrevet af Kongen og ikke kontraſigneret af nogen Minister, ſaa tilſtaar jeg, at det kan jeg dog ikke læſe ud af Skrivelsen. Saavidt jeg erindrer, had Finantsudvalget om i Original eller Afſkrift at blive gjort beſkjendt med den kongelige Reſolution. Det, ſom er meddeelt deri, er Reſolutionens Ordlyd. Jeg anſer det for en fuldstændig Umulighed, at en kongelig Reſolution kan være uunderſkrevet, jeg anſer det for en fuldstændig Umulighed, at en allerhøieſte Reſolution ſkulde mangle den paagjældende Ministers Kontraſignatur. Jeg betragter det ſom givet, at det er fuldstændig urigtigt, men er dette Tilfældet, veed man ikke bedre Beſted, ſaa synes det mig, at der aldeles ikke er nogen Grund til at tale om, hvad man ikke veed. Jeg kan ikke omtale paa nogen Maade denne kongelige Reſolution, fordi jeg ikke kjender den; thi jeg ønsker ikke at ſtaa her og tale ſom den Blinde om Farverne. (Monrad overrækker Taleren Skrivelsen om Reſolutionen) Tak, det ærede Medlem fra Middelfart er altid ſaa elſtværdig; men jeg læſer ikke det ud af den, ſom den ærede Ordſfører. Netop lige overfor en ſaadan Uſikkerhed synes det mig ſaa meget mere naturligt ikke at inblade sig paa en Diskuſſion om Noget, vi aldeles ikke veed Beſted om. Jeg ſtal derfor lade Spørgsmaalet om denne kongelige Reſolution af 26de Januar, om hvilken jeg intet veed, og